

ЗМІСТ

Частина перша. ДВІ ГОЛОВИ	9
Частина друга. ЛЮДОЖЕР З ІЛІНГА	65
Частина третя. УТРАТА Й ЗНАХІДКА	135
Частина четверта. ЗАКЛЯТЕ СЕЛО	227
Частина п'ята. ЗАЛІЗНИЙ ЛАНЦЮГ...	291
Частина п'ята. НЕСПОДІВАНА ГОСТЯ...	355
Словник	383

1

Тільки-но я увійшла до контори, осяяної місячним світлом, і зачинила за собою двері, як відчула дух мерця. Відчула хоча б за тим, як мені залоскотало шкіру на голові, як стали дибки волосинки на моїх руках, яким холодним стало доколишне повітря. Свідчило про це й павутиння, що затягло геть усе вікно, — щільне, густе, блискуче від паморозі. А ще тут були звуки — відлуння багатьох століть, яке я почула ще на порожніх сходах і в коридорах будинку. Шурхіт матерії, брязкіт скла, стогін жінки, що помирає, — все це ставало дедалі гучнішим. А ще з'явилося несподіване відчуття, що за мною стежить щось лиховісне.

Майте на увазі: якби я сама всього цього не відчула, мене попередив би вигук, що долинув з мого рюкзака:

— *Ой! Рятуйте! Привид!*

Я озирнулась:

— *Замовкни. Що з того, що тут привид? Навіщо так репетувати?*

— *Вона тут, тут! Дивиться на тебе своїми порожніми очними ямками! Ой, я вже бачу її вишкірені зуби!*

Я пирхнула:

— *А тобі що до цього? Ти ж череп. Заспокойся!*

Я поставила рюкзак на підлогу й відгорнула брезентовий клапан. У рюкзаку світилася примарно-зеленим сяйвом велика склянка, до денця якої був пригвинчений людський череп. Він притулив своє напівпрозоре обличчя до скла,

розплющивши носа й дико вибалушуючи свої очі, схожі на варені яйця.

— *Ти ж сама просила, щоб я попереджав тебе про небезпеку!* — зіпнув череп. — *От і маєш. Ой-ой-ой! Вона вже тут! Привид! Кістки! Волосся! Ой!*

— *Замовкни, будь ласка!* — я відчула, що зойки черепа діють на мене аж ніяк не найкращим чином. Увесь цей час я оглядала кімнату, особливо пильно придивляючись до затінків, — шукала слідів мерця, що повернувся з потойбічного світу. Правду кажучи, жодних таких слідів мені не траплялось, та пошуки хоч трохи заспокоювали мої нерви. Привид цього разу мені дістався незвичайний. Витягнувши склянку з черепом і поставивши її вбік, я заходила гарячково порпатись у рюкзаку, дістаючи звідти соляні бомби, лавандові гранати й залізні ланцюги.

А в моїй голові досі лунав голос черепа:

— *Якщо ти шукаєш люстерко, Люсі, то воно прив'язане мотузком до задньої стінки рюкзака.*

— *Ой... справді.*

— *Ти ж сама прив'язала його туди й забула!*

— *Так-так... твоя правда.*

Череп уважно стежив за тим, як я відв'язую люстерко, а тоді запитав:

— *Хвилюєшся, еге ж?*

— *Анітрохи.*

— *А може, хоч трошки?*

— *Ні.*

— *Ну, диви... До речі, ця тварюка вже близько.*

Він мав рацію. Часу на балачки не було. Через дві секунди я вже тримала люстерко в руках.

Я вже згадувала, що цього разу мені трапився незвичайний Гість. Невидимий — навіть для агента з потужним Зором. Вважалось, що це дух сумнозвісної Емми Марчмент, яка мешкала в цьому будинку на початку вісімнадцятого століття — тоді це була приватна садиба, а зараз її перебудували під контору страхової компанії. Свого часу Емму зви-

нувачували в чаклунстві, підозрювали в убивстві кількох родичів, аж поки власний чоловік урешті зарізав її уламком дзеркала, яке перед тим розбив. Тепер привид Емми з'являвся тільки як віддзеркалення в люстерках, шибках, на металевих поверхнях, і кілька співробітників компанії вже загинули від її дотику. Тож знешкодити цей привид, зрозуміло, було досить-таки нелегко.

Наша команда озброїлась люстерками — агенти тинялися з ними туди-сюди, раз по раз перелякано озираючись на темні закутки. Мені до останньої хвилини люстерко було ні до чого — я цілком сподівалась на свої відчуття й дослухалась до звуків. Тепер, одначе, ситуація змінилась. Я підняла люстерко так, щоб у ньому було видно кімнату.

— *Гарненька штучка!* — зауважив череп. — *А яка оправа! О-о, як я люблю цих розжевих поні й веселки!*

— Я ж купила його в крамниці іграшок! Не було часу на пошуки чогось соліднішого!

На поверхні люстерка вигравало місячне світло. Я глибоко вдихнула й притулила лікоть до грудей, щоб не тремтіла рука. Поволі мені стало видно віконну раму, обабіч якої висіли дешеві штори. Біля підвіконня стояв письмовий стіл зі стільцем. Я повернула люстерко — в ньому промайнули освітлена місяцем підлога, ще один письмовий стіл, канцелярські шафи, горщик з якоюсь виткою рослиною на стіні, обшитій темними панелями...

Нині це була звичайнісінька конторська кімната, але за давніх часів вона слугувала спальнею. Місцем, де люди давали волю своєму гніву та ревностям, де колишня любов оберталась на ненависть. Мушу зауважити, що ніде не з'являється стільки привидів, як у спальнях. Тож не варто дивуватися, що саме тут зустріла свою смерть і Емма Марчмент.

— Я не бачу її, — сказала я. — Черепе, де вона?

— *В дальньому правому кутку. Наполовину зовні, наполовину всередині тієї штуки, яку колись називали «бюро». Вона простягає руки, ніби хоче пригорнути тебе... Ой, які в неї довгі нігті!*

— Чого це ти розбідкався, як перекупка на йоркширському базарі? Годі вже лякати мене! Краще попередь мене, якщо вона рушить сюди. Негайно. І годі молоти язиком!

Я промовила це впевненим, рішучим голосом. «Ніколи не виявляй ні тривоги, ні страху: це лише підживлює привидів» — одне з найголовніших правил будь-якого агента. Проте я розуміла, що треба бути наготові. Тому моя вільна ліва рука лягла на пояс — між рапірою й каністрами з магнієм.

Я на мить відвернулася від люстерка. Еге ж, праворуч у кутку стоїть бюро. Куток дуже темний — місячне світло майже не сягає туди. Хоч як придивляйся, мало що там розгледити.

Та-ак, стривайте-но... Я знову поглянула в люстерко й почала тихенько повертати його — над столами, повз горщик із рослиною, вздовж обшитої панелями стіни, до кутка з бюро...

Ось він! Привид, що легенько гоїдається в повітрі!

Хоч я й сподівалась побачити Гостю, проте все одно мало не впустила люстерко.

Худорлява кощава постать, закутана в білу смертну сорочку. Мертвотно-бліде обличчя, облямоване серпанком скуйовдженого волосся. Чорні очі, що зирять просто на мене. Біла шкіра, наче розтоплений віск, обліплює череп. Голова тримається на тоненькій курячій шиї. Сорочка вкрита темними плямами, рот широко роззявлений, руки підняті, пальці тягнуться до мене... А нігті на цих руках і справді довжелезні.

Я ковтнула слину. Без люстерка й без підказки черепа я могла б підійти до цих рук упритул, і тоді...

— Я бачу її, — сказала я.

— Бачиш? Чудово, Люсі. А тепер вибирай, що ти хочеш: жити чи померти?

— Звичайно, жити.

— Тоді клич усіх інших.

— Ні, ще зарано, — люстерко в моїй руці знову затремтіло. Бліда примара зникла. Мені слід було добре поміркувати, перш ніж братися до діла.

— Я розумію, що вони дратують тебе, — провадив че-

реп. — *Але тут тобі самій не впоратись. Пора нарешті звикнути, що тепер так буде завжди...*

— Я вже звикла!

— *Бо Локвуд...*

— Що мені до Локвуда?! Замовкни врешті-решт! Ти ж знаєш, що зараз мені потрібна тиша! — я глибоко вдихнула, щоб заспокоїтись, і ще раз покрутила люстерком, аж поки знову побачила моторошне лице з волоссям, схожим на цукрову вату.

Вона встигла підбратися ближче? Можливо. Обличчя її ніби стало більшим. Чи це тільки мені здається?

Зі склянки знов обізвався череп:

— *Тільки не кажи, що ти зважилась на цю дурницю! То була стара зла відьма, й тепер їй кортить завдати тобі шкоди! Не треба її займати!*

— Я сама знаю, що мені робити! І ніяка це не дурниця! — відповіла я, підвищивши голос, і запитала: — Еммо Марчмент? Я бачу тебе. Я чую тебе. Скажи, чого ти хочеш? Скажи мені. Я допоможу тобі.

Так я робила завжди. Намагалась докопатися до коріння. Для цього існує моя власна формула — «Формула Люсі Карлайл», яку я чимало разів перевірила на практиці довгими темними ночами цієї нескінченної Чорної Зими. Формула дуже проста: заговори з привидам, поклич його на ім'я, розпитай, поведься спокійно й просто — це найкращий спосіб розговорити Гостя.

Щоправда, спрацьовує це не завжди. Або спрацьовує зовсім не так, як тобі хочеться.

Я уважно спостерігала за блідим обличчям у люстерку. Напружила свій внутрішній слух, не звертаючи уваги на зневажливе пирхання черепа.

Колишньою спальнею проплив тихий шурхіт, що долинув сюди крізь час і простір.

Чи були це слова?

Ні. Тільки шелест закривавленої нічної сорочки й передсмертне зітхання.

Усе, як завжди, точнісінько як завжди...

Я вже розтулила вуста, щоб повторити запитання, аж тут почула:

— У МЕНЕ ЩЕ Є...

— Черепе! Ти чув?

— Ледве-ледве. Голос дуже хрипкий. Тут вона, бідолаха, не винна — добре, хоч це спромоглася сказати зі своїм перерізанним горлом... А от що в неї «ще є»? Ось де питання... Що це? І де воно?

— Цить! — я великодушно махнула рукою. — Еммо Марчмент! Я чую тебе! Якщо хочеш знайти вічний спокій, довірся спершу мені. Скажи, що в тебе ще є?

З-за моєї спини долинув голос:

— Люсі!

Я зойкнула й витягла рапіру. Рвучко обернулась із оголеним клинком, слухаючи, як тьожкає в моїх грудях серце. Двері колишньої спальні відчинились, і на них став високий худорлявий юнак — його темна постать вирізнялась на тлі сріблястого диму від магнієвого спалаху. Одну руку він тримав на поясі, другу — на ефесі рапіри. З-за спини юнака звисали довгі фалди його пальта.

— Люсі, що ти робиш?

Я ще встигла позирнути в люстерко й побачити, як біла примарна тінь здіймається в повітря, проходить, наче димок, крізь стінну панель позаду бюро й зникає.

Виходить, привид пройшов крізь стіну... Це вже цікаво.

— Люсі!

— Заходь, заходь, усе гаразд, — я повернула рапіру на місце й кивнула головою. До кімнати увійшов Тед Дейлі, агент другого класу і старший член команди з агенції «Ротвел», з якою я працювала цього разу.

Ні, я анітрохи не скаржусь. У моєму новому житті агента вільної практики було чимало переваг. Я могла сама обирати собі завдання. Працювала, скільки захочу й коли захочу. Могла навіть заробити децидню й поліпшити власну репутацію. Проте були тут і певні прикροці — насамперед те,

що я не могла сама обирати собі команду. Щоразу доводилося йти на завдання з тими, кого агенція, що наймала мене, вважала за потрібне надати мені. Звичайно, часом серед таких агентів траплялись непогані — рішучі, спритні, обізнані. Проте більшість із них були... такі самі, як оцей Тед.

Якби ви дивились на Теда здалека — до того ж потемки й зі спини, — він справив би на вас цілком пристойне враження. Та якби ви поглянули зблизька, видовище вийшло б вельми сумне — довготелесий парубійко з курячою шиєю, сумними очима, довгими руками й ногами і вічно роззявленим ротом. На додачу до тоненького цапиного голосу він мав ще й нестерпну звичку присікуватись до дрібниць. Як старший у своїй команді, він на цю ніч вважався й моїм начальником, та коли я побачила, як він метушиться, вимахуючи довжелезними ручищами, наче гуска крилами, й переконалася в тому, що в нього немає жодного серйозного Таланту, то просто перестала звертати на нього увагу.

— Пан Фарнебі вимагає рапорту, — сказав він.

— Знову?

— Хоче перевірити, як у нас триває робота.

— Нехай зачекає. Я виявила привида, і зараз ми за нього візьмемось. Веди сюди інших.

— Але ж пан Фарнебі вимагає...

Та було вже запізно. Я знала, що решта агентів тупцяють за дверима. І справді, за мить до кімнати прослизнули ще двоє, й наша команда постала переді мною в усій своїй красі.

Видовище, що й казати, було аж ніяк не величне. Тіна Лейн — польовий агент третього класу, непримітна дівчина з бліденьким личком і солом'яним волоссям, говорила так тихо, що мені доводилось нахилятися ближче, щоб розібрати, що вона там жебонить. А коли ставало зрозуміло, що вона так нічого й не скаже до ладу, мені залишалося тільки випростатись і, вже нічого не слухаючи, йти собі.

Наступним був Дейв Ісон — також польовий агент третього класу з «Ротвела», може, трохи кращий за двох своїх колег. Темношкірий, кремезний і дратівливий, схожий на